

INDEX

COPIOSISSIMVS EORVM

OMNIVM, QVÆ IN HOC OPERE DE

Iuramento confirmatorio continentur, ordine

Alphabetico compositus.

A

ABSENTE principali, an eius bona, quæ sunt in territorio, prius executiua sint, quam agi possit contra fideiussores? vtilis quæst. 1. par. cap. 23. n. 3. & seqq.

Absente principali, an sit constituendus curator ipsius bonis ad hoc, vt in eis fiat executio priusquam deueniatur ad fideiussores? ibid. n. 5. & 6.

Absenti ius acquiritur post collationem episcopi, adeo, vt ab eo inuito inferri non possit, 3. par. c. 13. n. 2.

Absolutio à iuramento est petenda & impetranda, antequam minor agat contra liberationem iuratum à se factam administratori suo, 1. p. c. 40. n. 26.

Absolutio à iuramento, quando sit necessario petenda, vel non petenda, antequam contraueniatur, 1. p. c. 72. n. 7.

Absolutio à iuramento requiritur etiam in his casibus, in quibus requiritur liber consensus, & actus alias non firmatur iuramento, 1. par. c. 57. n. 23.

Acceptatio confessionis extrajudicialis factæ præsentem parte, an requiratur, vt plene probet, 1. p. c. 54. n. 10. & 20.

Actio an oriat ex pollicitatione simplici vel iurata de iure ciuili, Canonico & Regio, 1. p. c. 8. nu. 3. & 4.

Actio neque obligatio oritur, quando verba legis, vel Canonis referuntur ad iudicem, sed ad officium iudicis, 1. p. c. 34. nu. 3.

Actio per alterum acquiri non potest sine cessione nisi interueniat iuramentum, 1. p. c. 68. n. 1. alias nouem limitationes ponuntur remissive, nu. 5.

Actio acquiritur domino sine cessione ex iuramento delato alteri partem per procuratorem, vel è contra, ibi. n. 3.

Actio vtilis acquiritur domino sine cessione ex instrumento guarantee celebrato per procuratorem in fauorem domini, ibi. nu. 4.

Actio vtilis sine cessione acquiritur hodie iure Regio alteri per alterum ex contractu seu stipulatione, ibi. num. 6. & 7.

Actio vtilis per stipulationem notarij quæritur absenti cessione in omnibus stipulationibus, etiam extrajudicialibus, ibi. nu. 7.

Actio, quæ alteri per alterum hodie acquiritur, an sit vtilis, vel directæ; remissive, ibi. nu. 8.

Actiones 10. vel 20. annorum, sicut illæ quæ durabant annis, perpetuantur in 40. annos per litis contestationem, vel iuramentum decisorium, 3. p. c. 1. n. 5.

Agenti recuperandæ si obiciatur exceptio dominij, & actor non contradicat cognosci super ea, iudex bene potest ferre sententiam super dominio, 3. p. c. 19. n. 14. & an contra agentem recuperandæ propter spoliū admittatur nominatio domini per possessorem remissive, ibi. n. 15.

Agens recuperandæ quid debeat probare, ibi. num. 17.

Actio regulariter de iure non oritur ex sententia arbitri, ampl. & limit. referuntur remissive, 3. p. c. 14. n. 1.

Actus qui non est contra bonos mores naturales, sed civiles tantum, an firmetur iuramento, 1. p. c. 48. nu. 4.

Actus à iure prohibitus in odium creditoris, an firmetur iuramento, 1. p. c. 43. n. 2.

Actus quado non valet, vt agitur, quando valeat, vt valere potest, 1. p. c. 51. n. 31.

Agens ex promissione dotis iudicio ordinario vel executiuo obtinere debet, etiam si non probet dotem non excedere legitimam, stante, cap. 101. de Madrid. ann. 1543. 1. p. c. 1. n. 28.

Adhærens appellacioni alterius, debet id facere intra tempus datum ad appellandum, 1. p. c. 49. n. 6.

Administratores & eius hæredes tenentur omnino tempore rationem reddere, 1. p. c. 4. n. 21.

Administrans certum officium in prouincia, non potest vxorem ducere in de oriundam, vel domicilium habentem, 1. p. c. 51. n. 10.

Aduocatus non poterit concubina suæ donare, 1. p. c. 6. n. 6.

Adultus curatorem habens potest testari absque ipsius auctoritate, imo etiam eo contradicente, & in tali testamento potest iurare, quod res immobiles vendantur, 1. par. cap. 13. n. 1. & 2. quod restitutum in integrum non potest peti contra testamentum adulti.

Adultus

& Verborum.

Adultus curatorem habens æquiparatur pupillo, & non potest contrahere absque ipsius curatoris auctoritate, ibi. n. 3.

Adultus curatorem habens, an possit donare causa mortis? ibi. n. 6. & seqq.

Affines possunt cogi virtute statuti ad compromittendum super litibus inter eos motis, & præd. statutum validum & seruandum est, referunturque remissive plures ampliaciones & limitationes, 3. par. c. 9. num. 1. Præcipua limitatio est, quando affinis haberet pro se sententiam transitam in rem iudicatam, vel instrumentum guarantee, ibi. num. 2. Idem in nostro regno esset, si quis haberet scripturam recognitam à parte in iudicio, ibi. num. 3. Secunda limitatio præcipua est, quando debitor tenetur ex contractu, vel instrumento à se iurato, ibi. n. 4.

Alienatio rei dotalis est prohibita principaliter fauore priuati, scilicet mulieris, secundario ratione publicæ vtilitatis, ne, remaneant mulieres indotatæ, 1. p. c. 1. n. 2.

Alienatio rei dotalis iuramento confirmatur, & sic non tantum iuramentum est seruandum, sed & ipse contractus alienationis, ibi. num. 3.

Alienationis rei dotalis prohibitio est de rebus immobilibus in æstimatis in dotem datis, ibi. n. 4.

Alienari prohibentur res mobiles in æstimatæ in dotem datæ, quæ seruari possunt, ibi. num. 5.

Alienari possunt per maritum bona mobilia dotalia, quæ non possunt seruari, & fructus eorum, ibi. n. 6.

Alienare potest maritus res mobiles siue immobiles in dotem datas æstimatæ, ea æstimatio, ne, quæ facit emptionem, ibi. n. 8.

Alienatio rei dotalis iurata non valet, quoties præcessit iuramentum mulieris alicui, cui interesse potest factum de non alienando, d. p. c. 1. n. 79. & declaratur, n. 87. 88. 89. & 90.

Alienatio rei dotalis facta à muliere constante matrimonio cum consensu vtriusque iuramento, an soluto matrimonio valeat & confirmetur, iam quod non valet eo constante, ibi. num. 110.

Aleator est vilis persona, & lusor repellitur à testimonio, quando tempore testimonij ferendi consuevit ludere, 1. p. c. 53. n. 5.

Alimenta à filio patri quo iure debeantur, 3. p. c. 3. num. 4.

Alimentandus ex legis dispositione, si habet alias vnde se alere possit, non potest petere alimenta, 3. p. c. 15. n. 7.

Alimenta, quæ relinquenda sunt illi, qui non tenetur in plus quam facere possit deducto ne egeat, non sunt consideranda, attenda prima dignitate eius, qui nunc deuenit ad paupertatem, sed debet attendi status patris, & de minori debet contentari, quod totum relinquatur arbitrio iudicis, ibi. n. 8.

Allegans diuitias vel paupertatem ad propriæ intentionis comprobationem, hanc qualitatem probare tenetur siue actor, siue reus sit, 1. p. c. 1. n. 22.

Alleganti, rationes non fuisse plene & legitime redditas, incumbit onus probandi, 1. p. c. 40. num. 15.

Aliud pro alio inuito creditore solui non potest, sicut è contra debitor inuito non potest cogi soluere aliud pro alio nisi ex causa necessita-

tis, vel subsistente contraria consuetudine, 1. p. c. 29. num. 1. & ibid. num. 2. quæ requirantur, ad hoc vt creditor cogatur recipere aliud pro alio.

Annulatio actus est pœna, 1. p. c. 14. n. 2.

Appellatione bonorum mobilium & immobilium, vel facta relatione ad locum, non comprehenduntur intra & actiones, sed constitunt tertiam speciem diuersam, 1. p. c. 11. num. 17.

Appellatio est introducta de iure naturali, forma eius, de iure ciuili, & tunc ei renuntiari potest, 1. par. c. 16. n. 44.

Appellationi renuntiare potest vnus ex litigantibus tantum, & etiam si sit intra tempus datum ad appellandum, non poterit postea appellare propter suam renuntiationem, 1. p. c. 16. n. 45. & 73. in vers. non obest, in fine.

Appellatione hæredum, an omnes in infinitum comprehendantur, 1. p. c. 48. n. 9.

Appellari pro alio sine ipsius mandato quomodo possit, 1. p. c. 49. n. 4.

Arbitrio alterius se committens etiam cum iuramento, intelligitur si aequè arbitretur, 1. p. c. 37. n. 13.

Arbiter licet possit lædere partem, non tamen id potest immodice, ibi. n. 14.

Arbitrio & iudicio offensus se committens offensor, si lædatur, reduciur arbitrium & iudicium offensus ad arbitrium boni viri, ibid. num. 15.

Arbitratoribus non potest ita lata potestas dari etiam cum plenissima renuntiatione, quin interueniente maxima læsione possit peti reductio ad arbitrium boni viri, quo casu sufficit probare dictam læsionem ex actis, vel quod arbitrator fuit in lata culpa, ibi. num. 19. & 20.

Arbitramento approbato, an possit agi remedio l. 2. C. de rescind. vend. aduersus arbitramentum illud, ibi. n. 27.

Argumentum à correlatiuis locum habet, vbi militat eadem ratio: scilicet vbi est iura, 1. p. c. 4. n. 29.

Argumentum sumi ex lege correctæ licitum est dummodo ipsa lex correctæ sit inserta in corpore iuris, 1. par. c. 16. n. 61.

Artharum promissio, an excedat decimam partem bonorum mariti promittentis vel non, cui incumbat onus probandi, 1. p. c. 1. n. 21. & seqq.

Assassinus, an possit renuntiare suis defensionibus & dilationibus, 3. p. c. 10. n. 7.

Assertio benemeritorum in personis prohibitis donare simpliciter, vt inter patrem & filium, & à clerico concubina, an firmetur iuramento, 1. par. c. 5. num. 22. & 23.

Authentica, hoc nisi debitor, C. de solut. non habet locum in extraneo rei hypothecata possessore, 1. p. c. 29. n. 7.

Authenticæ, decernitur, C. de arbit. intellectus, 3. p. c. 14. n. 3. & 4.

B

BENEMERITA (adhoc vt valeat donatio facta à parte filio, vel inter virum & vxorem, vel à prelato de rebus Ecclesiæ) debent esse artificialia, vel officialia & non sufficient obsequialia, 1. p. c. 5. n. 1.

Benemerita & seruitia hoc casu debent æquialere

11 rei

Index Rerum,

- rei donare, ibi num. 14. & 15. relicitur opinio Bald. existimantis, quod infra dimidiam potest donatio hoc casu æquivalere, & n. 27. an possit dari aliquid plus quam sint benemerita in præiudicium filiorum.
- Benemerita & seruitia probanda sunt per filium ad hoc ut valeat donatio sibi à patre facta ob ea, quia non sufficit assertio patris, cum sit in præiudicium legitime aliorum filiorum, ibi n. 16. & 17. idem de donatione prælati de redditibus Ecclesiæ, & n. 18. sufficere, quoad forum conscientie, quod benemerita & seruitia sint vera, licet de eis non constet.
- Benemerita probanda, etiam si specificè declarentur in ipsa donatione, ibi n. 19.
- Benemeritorum assertio in personis prohibitis donare simpliciter, ut inter patrem & filium, & à clerico concubinæ, an firmetur iuramento, ibi n. 20. 22. 23.
- Bona nobilis debitoris capi debent & manifestari pro exsolutione debitorum, 1. p. c. 16. n. 10.
- Bona curatoris furiosi & prodigi sunt tacite hypothecata pro cura & administratione, 1. p. c. 32. n. 5.
- Bona mariti sunt tacite hypothecata pro alimentis præstandis uxori, 1. p. c. 46. n. 5.
- Bona mariti, an sint tacite hypothecata pro dimidietate lucrorum, quæ uxori competunt ex acquisitis constante matrimonio, ibi n. 6.
- Bonæ fidei possessor condemnatus ad restitutionem rei, condemnatur etiam, ut fructus omnes post licitè contestatam perceptos, restituat, 1. p. c. 10. n. 9.
- Boni mores canonici qui dicantur, 1. p. c. 6. n. 15.
- Bonorum mobilium & immobilium appellatione, vel facta relatione ad locum, non comprehenduntur iura, actiones, sed constitunt tertiam speciem diuersam, 1. parte, capite 11. num. 17.
- Bulla Sanctissimi Domini nostri Pij V. super quarta parochialis eorum, qui in Ecclesiis ordinum mendicantium sepeliuntur, referunt 2. p. c. 4. num. 3.
- C**
- Capitulum, de ordin. cognit. intellectus, 1. p. c. 2. num. 13.
- Cap. non est obligatorius, de reg. iur. in 6. declaratur, 1. p. c. 3. n. 5. & intelligitur, cap. 59. dist. 1. part. n. 6.
- Cap. nullus de for. compet. intellectus, 1. p. c. 17. num. 12.
- Cap. vnicum, §. 1. de desponsat. impub. lib. 6. ibi. Nisi per carnis copulam subsequantur, non procedit hodie attentio Sacro Concilio Tridentino, 1. p. c. 51. num. 18. & de d. c. intellectu, ibi num. 35.
- Cap. 1. de sepult. in 6. non procedit, quando clerici vel religiosi non inducunt in firmum, vel sepulturam eligat apud eorum Ecclesias, sed alibi, dummodo non constet de fraude, 2. p. c. 4. num. 15.
- Cap. 1. de sepult. in 6. non procedit, quando laicus alium inducit ad sic vouendum vel iurandum vel promittendum sepulturam in Ecclesia, vel parochia inducentis, quando hoc sit propter amorem & affectionem reciprocam, ut simul faceant, ibi num. 16.
- Cap. si diligenti, ad fin. vers. si vero, de præscript. intellectus, 3. p. c. 1. num. 16.
- Cap. ad nostram, cl. 1. de iureiuran. intellectus, 3. p. c. 6. n. 5. & 6.
- Cap. sollicite, & c. accepta, de restitu. spoliat. intellectus, 3. p. c. 19. n. 22.
- Captus à iudice, timens iniquam damnationem corporalem, fugere tenetur, 1. p. c. 57. n. 16.
- Carceratus pro causa civili venit relaxandus sub fideiussoribus, de quibus hic, 1. part. cap. 16. numero 30.
- Carceratus pro executione contractus quarentigij, pendente executione, antequam proferatur in causa sententia de remate vulgo dicta, relaxatur sub fideiussione de la haz, secus post, ibi n. 31.
- Carcerari non possunt, qui non possunt conueniri ultra quam facere possunt, ibi n. 48.
- Carceratus bene potest contrahere cum tertia persona non suspecta, nec supposita à detrudente, 1. p. c. 57. n. 3.
- Carceratus ob aliam causam, quod matrimonium contrahere possit, ibi num. 4. & vide n. 9.
- Carceratus potest contrahere cum detrudente eum iuste in carcerem, ibi num. 6.
- Carceratus in carcere priuato, vel in publico non rite, licet recte non potest contrahere in fauorem carceratis ipsius, ibi n. 7.
- Carceratus an possit testari, ibi n. 6.
- Carceratus ad penam mortis, relaxatus ad certum terminum cum iuramento de redeundo, non tenetur redire, si mors erat iniusta, 1. p. c. 57. num. 24.
- Carceratus iniuste, potest effratis carceribus fugere absque metu pœnæ ordinariæ mortis, ibi num. 25.
- Casus singularis h. ff. de pactis dotalib. 1. par. c. 1. num. 11. & procedit non tantum in rebus immobilibus, in quibus loquitur, sed etiam in mobilibus, ibi n. 12. & de ratione, & de intellectu d. l. n. 13.
- Castellanus in nostro regno quem valorem habeat 1. p. c. 7. num. 5.
- Causa præiudicialis intentata facit quiescere omne iudicium prius siue posterius intentatum siue sit civile, siue criminale, 1. par. c. 2. num. 14.
- Causa requiritur in omni contractu, 1. p. c. 47. n. 1. idem in confessione & fideiussione, ibi n. 2.
- Causa hæc, consistit me teneri in centum, vel debere, quæ ex tua pecunia peruenerunt ad me vel quæ à te recepi, sufficit, ibi num. 3.
- Causa etiam de iure regio requiritur in contractu, vel promissione, ibi n. 4.
- Causa non expressa per debitorem in obligatione vel confessione, sufficit quod probeatur per creditorem, ibi n. 6.
- Causa apposta in instrumentis præcedentibus, censetur repetita in sequenti, item in confessione sponte facta, & quia sic fieri placuit, & in confessione actionis realis non requiritur causa, ibi num. 10.
- Causa requiritur in confessione iurium & actionum, & sic in mandato in rem propriam, ibi num. 11.
- Causa non expressa in mandato in rem propriam, potest probari per mandatarium, ut quod præcesserint benemerita, vel alia causa, ibi n. 13.
- Causæ civiles debent terminari intra triennium à tempore litis contestatæ, criminales vero intra biennium, 3. p. c. 5. num. 1. Cautela, ut instantia non

& Verborum.

- non remaneat sine effectu post triennium, ibi n. 6. De consuetudine instantia non perit triennio, nec biennio, & etiam de iure Canonico, ibi n. 3.
- Causæ arbitrariæ intra quod tempus debent terminari, ibi num. 2.
- Cautela ad hoc, ut semper secunda alienatio rei dotalis facta per mulierem cum iuramento valeat, etiam si mulier fecerit prius iuramentum de non alienando, 1. p. c. 1. num. 89. & num. 90. quando vti debeat hac cautela.
- Cautela Cæpollæ, per quam sit testamentum irrevocabile, improbat, 2. p. c. 1. n. 9.
- Cautela, ut omnibus conventionibus, quæ sunt super iis, quæ ex testamento dependent, dicatur inspectis, & cognitis verbis testamenti, ad hoc, ut valeat transactio, d. 2. p. c. 2. num. 16.
- Cedens bonis tenetur creditoribus dimittere omnia bona, quæ tunc habet, vbi de vestibus & aliis relinquendis huic recedenti remissive, 1. p. c. 16. n. 11.
- Cedens bonis liberatur à carcere, nisi dum captus est, occultauit bona, vel ante capturam studiosè in fraudem creditorum alienauit, ibi num. 24.
- Cessione bonorum an possit renuntiare cum iuramento, vel absque eo, 1. p. c. 18. per totum.
- Celans vel amovens aliquam rem hereditatis, dicitur furtum committere, & tanquam fur punitur, 1. part. c. 16. n. 20.
- Censurarius quocumque tempore non soluerit censum, non cadit in commissum, sed censum decursum totius temporis tenetur restituere, 1. par. c. 31. num. 9. & differentia in hoc inter contractus census & emphyteosis ponitur remissive, ibi num. 12.
- Cessante causa mandati, cessat mandatum, 1. par. c. 47. num. 12.
- Citatio partis an requiratur ad hoc, ut iudex ecclesiasticus possit inhibere seculari super cognitione causæ spiritualis, 1. p. c. 2. num. 31.
- Citatio fideiussorum, & possessorum requiritur ad excusionem faciendam in principali debitorum, 1. p. c. 23. num. 20.
- Citatio sola sufficit ad interrumpendam prescriptionem statutariam inductam ex metu odio negligentis, 3. p. c. 1. n. 2.
- Citandus est iniustus possessor ad restituendam possessionem suam alteri, nisi iudex de facto immisit aliquem in possessionem, non citato possessore, quia tunc facilis esse debet ad restituendam possessionem spoliato, etiam sine citatione possidentis nunc, 3. p. c. 19. n. 19.
- Clausula, quod si donatio exsuperet quingentos solidos, tot sint donationes, quot summa, non excusat insinuationem, 1. p. c. 7. num. 17.
- Clausula generalis, qua renuntiat omni iuris, & legum auxilio cum iuramento, operatur, ut conductor non possit petere remissionem mercedis propter guerram, nec propter alium quemcumque calum forsiturum, & per hanc clausulam censetur renunciatum beneficio iuris municipalis & inuentarij, 1. p. c. 24. n. 12.
- Clausula illa in mandatis apposta, cum libera & generali administratione, & illa, ut possit procurator facere ea, quæ dominus præsens facere possit, habet vim specialis mandati vnaqueque de per se, & procurator sic constitutus potest pacificè cum debitoribus, & facere quita-
- tiones, & fidem facere de debitis, & potest vendere & alienare, & concedere rem suam annuo redditu, 1. p. c. 50. n. 13.
- Clausula, Rato manente pacto, operatur, ut contraueniens ad verumque teneatur, 1. p. c. 60. num. 2.
- Clausula, Rato manente pacto, tantum habet locum pro prima vice quod contrauenitur, nisi illa quoque adiciatur, ut *toties quoties, & c.* quo casu bis tantum pœna exigi debet, ut infinitas euitetur, ibi n. 3.
- Clausula Rato manente pacto, an impediatur mortis purgationem? remissive, ibi n. 4.
- Clausula Rato manente pacto licet à principio sit communis vtrique parti, ex post facto tamen solum prodest contractum obseruanti, & non contrauenienti, ibi n. 5.
- Clausula Rato manente pacto, vbi apponitur, pars potest agere ad suum interest, et si pœna applicetur alteri quam parti, ibi n. 6.
- Clausula hæc an subintelligatur in omnibus contractibus bonæ fidei, etiam si non apponatur? ibi n. 7.
- Clement. 1. de consanguin. & affin. cum sit pœnalis, non habet locum in contrahentibus sponsalia de futuro tantum, 1. par. cap. 51. n. 7. & an habeat locum in contrahentibus sponsalia de futuro subsequuta carnali copula, ibi num. 15.
- Clericus non potest concubinæ suæ donare, 1. par. c. 6. num. 5.
- Clericus, miles vel Doctor suspectus de fuga cum propriis bonis, potest à creditore capi & tradi iudici derelinendus donec eas alienum soluat ex illis bonis, quæ occultate sunt conatus, 1. p. c. 16. n. 32. & c. 17. n. 29.
- Clericus etiam cum iuramento non potest renuntiare priuilegio fori, quod habet ne conueniatur coram iudice seculari, 1. par. c. 16. num. 50.
- Clericus non potest renuntiare priuilegio canonis, Siquis suadente diabolo, 17. q. 4. ideo etiam si sponte se percipi patiatur, adhuc percipiens incurrit in excommunicationem, ibi num. 53.
- Clericus inops pro debito civili non est excommunicandus, præsertim tamen debet cautionem, de qua in cap. Odoardus, de solut. 1. p. c. 17. n. 1. & n. 2. quod fateatur debitum opus esse, ut illo priuilegio gaudeat.
- Clericus non habens unde soluat debita, non cogitur cedere bonis, ibi n. 4. & 6.
- Clericus vigore consuetudinis, quæ est in laicis, non debet cogi seruire suis creditoribus, ibi num. 6.
- Clericus pro debitis civilibus non tenetur ultra quam facere potest in carcerari, ibi n. 7.
- Clerici minoribus tantum ordinibus insigniti, an gaudeant priuilegio d. c. Odoardus, ibi num. 10.
- Clericus coniugatus cum vnicâ & virgine, consuetam & habitum clericalem deferens, an possit carcerari pro debito pecuniario? ibi, n. 11.
- Clericus primæ tonsuræ ad hoc, ut gaudeat priuilegio fori in criminalibus, quæ requiruntur hodie? ibi n. 13.
- Clericus habens beneficium, de quo possit viuere, potest conueniri in solidum, ibi num. 14. & seq.
- Clericus si sit oppressus debitis, & habeat beneficium tantum, non vero alia bona, & conueniatur

Index Rerum.

- niatur à creditoribus suis. Index ad iudicabit eis fructus dicti beneficii pro ratione quantitatis debite, dimissa clerico congrua portione ex eisdem, ibi. num. 17.
- Clericus licet sit suspensus ab homine, vel à canone, relinqui ei debet vnde se & suos possit sustentare, ibid. num. 18.
- Clericus pendente sequestro bonorum suorum, si non habeat vnde se alimentet, debet alimentari ex fructibus sequestratis, & sibi ex eis ad alimenta, & item sufficientes fructus relaxari per iudicem debent, ibi. num. 19.
- Clericus negans, se scienter esse clericum tempore contractus, ut sibi credatur debitum, cum tamen creditor id ignoret, non gaudet beneficio d.c. Odoardus, ibi. num. 20.
- Clericus post contractum debitum occultans bona sua, ne ex eis satisfiat creditoribus, non gaudet beneficio, ibi. num. 21.
- Clericus, si conueniatur ex maleficio, vel quasi, non habetur ratio ne egat, ibi. num. 22.
- Clericus si conueniatur ex maleficio, vel quasi & condemnatur in quantitate pecuniaria parti applicata, an pro illa gaudeat d. beneficio c. Odoardus, ibi. num. 23. & num. seq. ponitur resolutio in num. 27.
- Clericus qui iuravit soluere debitum, an gaudeat beneficio d.c. Odoardus, ibi. num. 31. & num. seq. & ibi quid, quando tribus sententiis fuit condemnatus, ibi. num. 31.
- Clericus iurans in solidum soluere debitum, vel integre, non gaudet beneficio d.c. Odoardus, ibi. n. 36.
- Clericus iurans simpliciter soluere debitum, non adiecto signo vniuersali, poterit gaudere beneficio d.c. Odoardus, ibi. n. 38.
- Clericus, qui cum iuramento promisit soluere debitum, si non soluat, potest pro perituro incarcerari, & quod remedium sit ad hoc evitandum, ibi. n. 39.
- Clericus licet prohibeatur esse fideiussor in secularibus negotiis, si tamen fideiussor bene tenetur, i. p. c. 72. num. 2.
- Condemnatus pro crimine in pena pecuniaria, etiam parti applicata pro emenda damni sibi illati non habens in bonis luit in corpore, i. p. c. 17. num. 24.
- Condemnatus in pena pecuniaria ex delicto, vel quasi, non potest cedere bonis, ibi. num. 26.
- Condemnatus, quia nocens videbatur, an possit innocentiam suam probare post sententiam, ita ut ea probata, sit reponenda sententia prima per eundem iudicem, qui eam tulit, an vero princeps sit consulendus super hoc, i. p. c. 7. num. 6.
- Coditiones de praterito vel de presenti, non dicuntur in iure proprio coditiones i. p. c. 3. n. 12.
- Conditio caducitatis in commissum apposta in contractu census iure regio seruanda est, licet pena magna sit & excedens dimidiam, i. p. c. 31. num. 10.
- Conditio etiam de praterito sufficit pro causa, i. p. c. 47. num. 9.
- Conducens vectigalia ob spem quod rex vel Papa resideret in eo loco, an sit excusandus, succedente diminutione ex recessu principis, i. p. c. 24. num. 9.
- Commendatarij sancti Iohannis, vel S. Jacobi, vel de Calatrava, non possunt concubinis suis donare, i. p. c. 6. n. 8.
- Commentariensis, qui habet captum nobilem integre fidei & opinionis, non tenetur si nobilis aufugiat à carceribus, i. p. c. 16. n. 3.
- Committens se arbitrio alterius, etiam cum iuramento, intelligitur, si aequè arbitretur, i. p. c. 37. num. 13.
- Commutatio pœne pecuniariae in corporalem non fit auctore iurato, nisi perna applicata sit sicut, i. p. c. 17. num. 25.
- Commutatio vororum in melius sustinetur, ne maius bonum impediatur, i. p. c. 72. n. 10.
- Confessio mariti dotis recepta facta constante matrimonio, an sit iuramentum, quin possit reuocari vel non i. p. c. 3. n. 9. & 13.
- Confessione contrahentis vel testantis, non stat, ubi est regula iuris prohibita, ibi. n. 10.
- Confessione patris vendentis filio spurio, (cui donare nequit) dicentis se pretium recepisse, non creditur, ibi. n. 10.
- Confessione coniugum in instrumento facta affirmantium aliena rem esse emptam constante matrimonio pecunia alterius, vel permutatam, an sit standum, maxime interueniente iuramento, ibi. n. 15.
- Confessio testatoris in testamento facta, de debito vel de pretio venditionis soluto à filio, vel de tali re empta pecunia filij, non nocet ceteris filiis in sua legitima, etiam si talis confessio sit iurata, nisi couisset vel probetur ex verisimilibus probationibus debitum, vel solutio, i. p. c. 5. num. 2. 1. Hoc fallit respectu tertij & quinti inter descendentes, & respectu quinti inter extraneos, ibi. num. 22.
- Confessio testatoris de debito in fauorem tertij, an in dubio probet debitum, 2. p. c. 6. n. 5.
- Confessio dotis recepte facta à marito constante matrimonio, si non constat de veta ipsius numeratione, habet vim donationis inter virum & uxorem, i. p. c. 15. n. 2.
- Confessio supra dicta non confirmatur, nec fit irrevocabilis iuramento, ibi. num. 3. praterquam si maritus ultra confessionem dotis receptam promittat cum iuramento illam reddere, ibi. num. 4.
- Confessio supradicta an noceat creditoribus, mariti post biennium, vel ante, sequuta renuntiatione non numerata dotis, ibi. n. 5.
- Confessio erronea etiam iurata potest reuocari vsque ad sententiam, i. p. c. 49. n. 8.
- Confessus in iudicio sine causa habetur pro condemnato, i. p. c. 47. n. 15.
- Confessio procuratoris de mutuo recepto non nocet domino, nisi constet de vera numeratione, vel pretium esse conuersum in causam, in quam habebat potestatem vendendi i. p. c. 50. n. 1.
- Confessio procuratoris de recepto constituti ad exigendum à debitoribus, non nocet domino, nisi de vera numeratione constet ibid. numero 4.
- Confessio tutoris, curatoris, executoris, vel alterius cuiuscunque administratoris de recepto, non nocet domino, nisi de vera numeratione constet, ibi. n. 6.
- Confessio procuratoris de recepto, quando habet mandatum ad recipiendum & consentiendum recepisse, & promittendum, &c. bene nocet domino, cum communi, contra Bar. d. c. 50. num. 8.
- Confessio procuratoris de recepto, an noceat domino,

& Verborum.

- domino, quando dominus in mandato iuravit se ratum habiturum quicquid per procuratorem gestum fuerit virtute dicti mandati, ibi. num. 2. 1. & sequenti, & an hoc procedat, etiam si promissio rati habitationis non sit iurata, ibi. num. 22.
- Confessio extrajudicialis absente parte facta, licet non plene probet, probata tamen duobus testibus, inducit semiplenam probationem, i. par. c. 54. n. 1.
- Confessio extrajudicialis absente parte facta probata duobus testibus, & vnus testis de visu faciunt plenam probationem, ibi. n. 2.
- Confessio extrajudicialis facta absente parte fauore causae piz bene probat, ibi. n. 3.
- Confessio extrajudicialis facta absente parte ad exonerationem conscientie plene probat, ibi. num. 5.
- Confessio extrajudicialis geminata absente parte probat plene, ibi. n. 6.
- Confessio extrajudicialis absente parte facta ad liberandum, an plene probet, ibi. n. 7. & seq.
- Confessio extrajudicialis facta praesente parte ad liberandum, etiam sine causa valet & probat, ibi. n. 8.
- Confessio extrajudicialis absente parte facta valet & plene probat, si aliquis nomine absentis acceptauit eam, vel si interuenit nuntius vel epistola, ibi. n. 9.
- Confessio extrajudicialis facta praesente parte, an requiratur acceptatio, ut plene probet, i. par. c. 54. n. 10. & 20.
- Confessio extrajudicialis absente parte facta iurata plene probat, ibi. n. 13. & seq.
- Confessio extrajudicialis absente parte facta, an hodie de iure canonico plene probet, ibi. n. 11. & quid de iure regio, ibi. n. 12.
- Confessio enuntiativa extrajudicialis facta absente parte cum iuramento bene valet & praedicit confidenti, & eius haeredi, ibi. n. 17.
- Confessio extrajudicialis facta praesente parte bene valet, & nocet confidenti, ibi. n. 19.
- Confessio enuntiativa extrajudicialis facta praesente parte, licet non plene probet, hoc tamen fallit si praed. confessio sit iurata, ibi. n. 21.
- Confessio facta à carcerato iniuste non valet, nec ex ea potest sequi condemnatio aduersus ipsum, nisi perseueret, i. par. c. 57. num. 14.
- Confessio testatoris facta in testamento in fauorem alicuius, & per eum acceptata, an sit irrevocabilis, 2. par. c. 1. n. 10.
- Confessio in iudicio facta parte non petente nec acceptante, licet non praedicit confidenti, bene tamen praedicit, si sit iurata, 2. par. c. 2. num. 17.
- Confessio testatoris minoris summae, quam sibi debetur non releuat debitorem probato errore, 2. p. c. 6. n. 1. & an idem sit, quando testator vitior dictione taxatiua, ibi. n. 2.
- Confessio testatoris vel creditoris minoris summae, quando vitior his verbis, ex reliquatione computationis in ampliori quantitate, an releuat debitorem, ibi. n. 3.
- Confessio iurata testatoris de certa summa sibi debita, siue vitior dictione taxatiua, sine non, nocet omnino haeredi licet amplius debeat, nisi in casu hic posito ibi. n. 4.
- Confessio erronea in iudicio facta, potest vsque ad sententiam errore probato reuocari, 3. p. c. 8. n. 1.
- Confessio deliberata an possit reuocari, ibi. n. 3.
- Confessio erronea in prima instantia emissa potest reuocari in causa appellacionis, ibi. n. 4.
- Confessus tantum vel conuictus tantum, an vtroque iure admittatur appellans, ibi. n. 5.
- Confessus sicte potest illam confessionem veluti erroneam reuocare probando contrarium, ibi. num. 7.
- Confessio iurata in iudicio facta, an possit praetextu erroris probandi reuocari, ibi. n. 9.
- Confessus sicte, & condemnatus, quia non fuit litem contestatus intra nouem dies à l. regia assignatos, potest appellare à tali sententia, & in appellacione probare contrarium, & sic obtinebit ibi. n. 8.
- Compensatio non habet locum in causa depositi, i. p. c. 16. n. 70.
- Compensans dicitur soluere, 3. p. c. 6. n. 1. & 2.
- Compensacionis exceptio admittitur aduersus executionem rei iudicatae vel instrumenti guarantee, & intra quod tempus sit liquidanda compensatio hoc casu, ibi. n. 2.
- Compensare an possit qui cum iuramento promisit soluere, ibi. n. 3. & seq.
- Compensatio opponi non potest, & quare aduersum eum, qui depositum repetit, ibi. n. 4.
- Compromissum iuratum an producat actionem ad obseruantiam sententiae, quae virtute eius lata fuerit, 2. par. c. 14. n. 2. & seq.
- Concilium Tridentinum dum loquitur de matrimonio contrahendis, an etiam loquatur, vel locum habeat in sponsalibus de futuro, & celebris q. 1. par. c. 51. n. 3. & seqq.
- Concilij Trid. verba, ibi. eos ad sic contrahendum inhabiles reddit, &c. quae sensu habeant, ibi. n. 2.
- Confirmationem statutorum reperies, i. par. c. 3. 8. per totum.
- Confanguiueus vel vicinus praestans licentiam suo confanguiueo vel vicino ad vendendum, an possit postea vti iure retractus vel congrui, i. p. c. 24. n. 5.
- Confanguiueus, cuius nomine aliquis retractit pro tanto rem venditam, debet illud approbare infra nouem dies datos à iure regio ad retrahendum, i. par. c. 49. num. 3.
- Coniuncti an possint dari & obligari tanquam duo rei & fideiussores mariti pro dote conferuanda, i. par. c. 21. n. 6.
- Coniunctae personae admittuntur pro coniunctis sine mandato ad retrahendum, dummodo infra nouem dies persona principalis ratificet, i. par. c. 46. n. 5.
- Copia libelli euincens in publica forma, an debeat notificari venditori, i. p. c. 16. n. 6. & seq.
- Copia instrumenti cessionis vel hypothecae debet dari vel notificari debitori, vel possessori, quando ei denuntiat, ne alteri soluat, ibi. num. 7.
- Corpus defuncti non potest detineri, ne sepeliatur ratione debiti, 2. p. c. 4. n. 17. & seqq.
- Consensus mulieris super alienatione rei dotalis cum iuramento de non contrahendo, valet de iure canonico, secus de iure ciuili, i. p. c. 1. num. 18.
- Consensus praestitus iniuste sententiae ab eo, qui iniuste detinetur in carcere, non valet, nec excludit eum à syndicato, i. p. c. 57. num. 13.
- Consensus illius, cuius hereditas repudiatur, non requiritur eo casu, quo repudiatio valet propter iuramentum, 2. p. c. 5. n. 8.
- Consuetudines Franciae nonnullae referuntur,

quæ disponunt, facta bonorum separatione inter virum & uxorem, non requiri licentiam viri ad contrahendum vel ligandum, quamvis alias requireretur, 1. p. c. 1. n. 59.
 Conuetudo est stricti iuris, & ideo quæ viget in vno regno, non debet ultra extendi, ibi. n. 72.
 Conuetudo, quæ habet vt carceratus extrahatur à carcere, quando facit aliquem contractum, nihil valet, 1. p. c. 57. n. 10.
 Contenta in testamento vel in codicillis, an præsumantur scire hæredes extranei, vel necessarii, vel sui & necessarii, 3. p. c. 2. m. 12. 13. & 14.
 Contractus mulieris factus sine licentia viri est nullus, & etiam si mulier sit condemnata, quia id non appositum, poterit in executione sententiæ opponere, 1. p. c. 1. num. 35.
 Contractus seu sententia nulla non est contractus, nec sententia, & ideo executionem non meretur, & aduersus eam opponi poterit executio nullitatis, ibi. n. 36.
 Contractus quicumque licitus tamen, potest hodie geri inter patrem & filium, & inde illationes fiunt, 1. p. c. 41. nu. 14.
 Contractus incarcerati factus in fauorem & commodum carcerantis eum ad hoc, non valet: secus si fiat cum alio tertio non particeps, 1. par. c. 57. n. 1. & quomodo hoc de tertio debet intelligi, ibi. nu. 2. & quod sit nullus contractus incarcerati in fauorem carcerantis, ibi. nu. 5.
 Contractus carcerati, qui est nullus respectu ipsius, non valet etiam respectu fideiussoris, ibi. num. 11.
 Contractus carcerati valet, si sit utilis carcerato, vt puta tendens in ipsius liberationem, & c. ibi. nu. 17.
 Contractus incarcerati, quo casu non valet, an firmetur iuramento? ibi. n. 18. & seq.
 Contractus metu factus, an iuramento firmetur, ibi. n. 19.
 Contractus ægri factus cum Medico, qui eum malitiose perpetam curauit, vt præd. contractum celebraret, non valet, ibi. n. 28. idem est generaliter, etiam si non interueniat malitia medici, nec mala curatio, ibi. n. 29.
 Contractus de iure communi non habet executionem paratam regulariter, 1. par. c. 62. 1. 1. 1.
 Contractus publicus non habens clausulam guarantee, an habeat hodie de iure regio executionem paratam? ibi. n. 6.
 Contra omittentem scribere aliquid in libro rationum præsumitur dolus & subtractio, quæ præsumptio transfert onus probandi in aduersarium 1. p. c. 40. nu. 24.
 Conuentio reciproca inter milites de futura successione, quomodo appellatur, 1. p. c. 3. n. 18.
 Conuentio facta hoc modo Promitto tibi pro stipulationem & cum iuramento centum, secuta acceptatione erit pactum vestitum ratione iuramenti, 1. p. c. 34. nu. 4.
 Conuentio seu transactionem pœnalem non seruans, tenetur vel ei stare, vel soluere pœnam, non vero ad vtrumque & an principale promissum, vel pœna possit peti, 1. p. c. 60. n. 1.
 Conuentus in iudicio, si statim libello recepto constitatur petita, & offerat se in continentem soluere, qui non vult contendere, non soluet expensas, 1. par. cap. 56. num. 10.
 Creditor sciens lapsum esse tempus solutionis,

non petens debitum, imo patiens cum eo debitorem negotiari, vel emptorem fructus percipere, non impeditur postea petere debitum suum, vel pretium non solutum cum usuris, 1. par. c. 4. n. 25.
 Creditor non potest debitorem de paupertate conuenire, quando eum pauperem vt diuitem acceptauit, nisi post contractum noua causa superueniat, scilicet suspicio fugæ vel quod deuenierit ad diminutionem, & paupertatem, præterquam si debitor tempore contractus dolo asseruit, se esse idoneum, vt secum contraheretur, sciens se non esse soluendo, 1. p. c. 16. nu. 22. & 26.
 Creditores possunt hæredes defuncti conuenire post nouem dies à tempore mortis defuncti, legatarij vero non nisi post tantandum tempus conficiendi inuentarium, 2. p. c. 4. n. 20. infra nouem vero dies minime possunt conueniri hæredes, nec consanguinei, nec affines defuncti, ibi. nu. 18.
 Curator constitui debet bonis eius, qui est ultra mare vel in partibus remotis extra prouinciam, ita quod de proximo non speratur venire, 1. p. c. 23. n. 6.

D

D Amini emergentis interesse peti potest, 1. p. c. 2. n. 7.
 Debitum ex causa seruitij ab extraneo probati excedens quintum bonorum defuncti soluendum est, non ratione donationis, sed debiti defuncti, 1. par. c. 5. num. 33.
 Debitor captus pro executione contractus guarantee, pendente executione, antequam proferatur in causa sententia de remate vulgo dicta, relaxatur sub fideiussione de laza, secus post, 1. p. c. 16. nu. 31.
 Debitor quicumque potest renuntiare iuri cedendi bonis, ibi. nu. 41.
 Debitor non admittitur ad cessionem bonorum faciendam antequam recognoscat debitum, vel sit confessus in iudicio, vel condemnatus, 1. par. c. 17. n. 3.
 Debitor renuntiare non potest iuri cedendi bonis, 1. p. c. 18. nu. 11.
 Debitor, qui volens cedere bonis, recipit inducias quinquennales, non poterit transacto illo quinquennio cedere bonis, sed erit incarceratus, ibi. num. 2.
 Debitor promittens cum iuramento soluere, an possit vti cessione bonorum, ibi. nu. 6.
 Debitor principalis, quod non sit soluendo sufficit apparere durante executione, 1. p. c. 13. nu. 13.
 Debitor, qui cum iuramento promissit soluere aliquo loco, non erit periturus, si ibi non soluat tempore pestis, præterquam si ibi possit soluere per responsum, vel literas cambij, 1. p. c. 24. n. 13.
 Debitor speciei, eius interitum liberatur ante mortem, postea vero non, & quomodo mota contrahatur, 1. p. c. 36. num. 1.
 Debitor non constituitur in mora per lapsum diei, si in obligatione dictum fuit, vt debitor esset certificandus per creditorem, antequam adueniat dies, si non fuerit certificatus, ibi. num. 3.
 Debitor tradens in solutum nomen sui debitoris creditori

creditori suo volenti, bene liberatur ipso iure, licet hoc non exprimat: quod debet intelligi, quando datio in solutum præcise facta est de consensu partium, secus si in subsidium & loco pœnæ, vt in exemplo notabili hic posito, 1. p. c. 63. n. 9.
 Debitor, qui virtute pacti iurati non potest probare solutionem debiti à se factam testibus si soluat iterum, habet denuntiationem Evangelicam, vt repetat vnam solutionem, quia à se bis idem exactum est contra bonam fidem, 1. p. c. 66. n. 6.
 Debitor, qui amittit apocham solutionis, & ideo fuit condemnatus, vt solueret, & post secundam solutionem debiti reperiat apocham primæ solutionis, quod remedium habeat, 3. par. c. 7. n. 9.
 Debitor ex causa onerosa posterior præfertur debito priori ex causa donationis, etiam si de hoc constet per scripturam publicam cum hypotheca expressa bonorum, 3. p. c. 15. num. 20. & seq.
 Debitum posterius, de cuius vera numeratione constat, præfertur anteriori, de quo non constat, nisi per confessionem debitoris, ibi. num. 21.
 Debitum ex causa onerosa, de cuius numeratione non constat, nisi per confessionem debitoris, præfertur debito etiam priori ex causa donationis, ibi. n. 22.
 Debitor, qui cum iuramento promissit vsuras soluere, tenetur eas soluere, etiam impetrata absolutione à iuramento, quando ante impetrationem fuit periturus, quia non soluit tempore constituto, 3. p. c. 17. n. 7.
 Decretum S. Concilij Tridentini, sessione 25. c. 3. de reformatione, intelligitur, 1. p. c. 17. n. 9.
 Decuriones ciuitatis vel villæ non possunt cognoscere de causa ad se deuoluta per viam appellationis, nisi in processu constet de fundamento sue iurisdictionis, hoc est, de quantitate rei vel facti in sententia contenti, 3. p. c. 5. n. 29.
 Decuriones supradicti possunt in gradu appellationis cognoscere de maiori summa, quam sibi à lege Regia permittitur in casu notabili hic posito, ibi. n. 31.
 Deceptio ultra dimidium si contingat in vno anno ex pluribus, quibus fructus fuerunt locati eodem pretio quotannis, debet compensari cum lucro alterius, & è contra, 1. p. cap. 26. n. 13.
 Deceptionem ultra dimidium petita, an de valore rei vendite sit deducenda obligatio, quæ ipsi rei inest, ibi. n. 14. & n. 15. an sit deducendus valor hypothecæ, vel census in re vendita impositi.
 Decanus cum capitulo licet non possit facere statutum, si tamen iuret, debet seruare hoc iuramentum, 1. par. c. 65. num. 4.
 Declinatoria competens debitori aduersus creditorem, non competit contra cessionarium creditoris ex causa onerosa, 3. p. c. 15. n. 31.
 Deficiente iure Regio potius recurrendum est ad ius canonicum, quam ad ill. Imperatorum, 3. p. c. 17. n. 8.
 Denuntiare debet venditori per emptorem lis mota, ad hoc, vt teneatur de euictione, 1. p. c. 61. num. 2.
 Denuntiatio hæc requiritur, etiam si venditor

alias sciat litem motam, ibi. n. 3. & seq.
 Denuntiatio hæc an fieri debet cum requisitione & protestatione, vel liti assistat, causamque defendat, ibi. n. 5.
 Denuntiatio extrajudicialis non causat malam fidem, 3. p. c. 1. n. 27.
 Denuntiatio licet ab initio ante cœptam præscriptionem constituat quem in mala fide, tamen post præscriptionem cœptam, id minime operatur, ibi. n. 28.
 Denuntiatio extrajudicialis inducit malam fidem contra possidentem sine titulo, ibi. num. 29.
 Denuntiatio extrajudicialis constituit in mala fide, quando fuit expressum tale quid, quod inducit, seu inducere debet malam fidem informando conscientiam partis in facto, pnta per ostensionem iurium suorum, ibi. n. 30.
 Denuntiatio sufficit, quod fiat debitori ex facto proprio absque ostensione instrumenti debiti, 3. p. c. 18. n. 10.
 Denuntiatio simplex non sufficit ad constituendum debitorem ex facto alieno in mora, nisi ostendatur simul instrumentum debiti, ibi. num. 11.
 Delegatio an sit, quando delegatus non erat debitor delegantis, obligatur tamen pro eo creditori principali, & an tunc inducatur nouatio, 1. p. c. 63. n. 5.
 Dicitio mota, denotat velocitatem, & omnem dilationem excludit, & habet vim læte sententiæ, & propterea accipitur per confessum, & sine interuallo, 1. p. c. 62. n. 4.
 Dicitio semper, vel perpetuo intelligitur secundum subiectam materiam, hoc est, secundum naturam, & vitam actionis, super qua interponitur, 3. p. c. 1. n. 10.
 Difficultas excusat à mora, pœna & peritio, 1. p. c. 44. n. 4. & 3. p. c. 6. n. 9.
 Diuisio facta per verum hæredem cum hærede putatiuo per ignorantiam non præiudicat vero hæredi probata veritate, 3. p. c. 7. n. 1. fallit si per sententiam iudicis facta condemnatione solutum sit, quia, qui ex causa iudicati soluit, repetere non potest, ibi. n. 2.
 Diuisio iurata facta per verum hæredem cum hærede putatiuo, an nocet verum hæredi probata veritate? ibi. n. 15.
 Diuturna possessio an faciat & inducat licentiam viri interuenisse, vt contractus à muliere celebratus absque eo, quod constet de præd. licentia, non retractetur, 1. p. c. 1. n. 45.
 Diuortio facto inter virum & uxorem, quoad totum & mutuum cohabitationem, an requiratur licentia viri ad hoc, vt mulier possit contrahere, ibi. n. 54. & seq.
 Diuortio facto supra dicto modo, uxori restitenda est dos sua, & medietas lucrorum inter eos constante matrimonio acquisitorum vsque ad tempus separationis, ibi. n. 55.
 Diuortio facto inter virum & uxorem culpa viri, non tantum tenetur reddere dotem uxori, sed etiam alimenta præstare extra domum, ibi. num. 69.
 Diuortium non est faciendum, quando scilicet viri prouideri potest per satisfactionem, sed ea est præstanda, ibi. n. 74.
 Doctor, licentiatus & aduocatus prohibentur concubinis suis donare, 1. p. c. 6. n. 6.
 Doctor, clericus, miles, vel nobilis suspectus de

Index Rerum,

fuga, cum propriis bonis potest a creditore capi, & tradi iudici detinendus, donec res alienum soluat ex illis bonis quae sunt occultate conatus, 1. p. c. 16. n. 32.

Dolus est delictum, 1. p. c. 16. n. 15.

Dolus dans causam contractui bonae fidei reddit illum ipso iure nullum etiamsi contractus sit iuratus, 1. p. c. 37. n. 12.

Dolus praesumitur, & subtractio contra omnitem scribere aliquid in libro rationum: quae praesumptio transfert onus probandi in adversarium, 1. par. c. 40. num. 25.

Dolus arguitur eo ipso, quod debitor non soluit tempore promisso id, quod obligatus erat, 1. p. c. 6. n. 24.

Dominus emphyteusis an possit propria auctoritate expellere emphyteutam non solentem pensionem, 1. p. c. 3. n. 2. quod si in iudicio petuit semel commissum, nisi protestetur sibi referuare potestatem inritandi rem propria auctoritate, non poterit id facere, ibi. n. 3.

Dominus emphyteusis, si elapso biennio, vel triennio cessationis, &c. ante decem dies postea elapsos concesserit rem in emphyteusin alteri, vel alio modo eam alienaverit, an tunc emphyteuta possit moram purgare, ibi. n. 5.

Dominus emphyteusis qua cautela uti possit, ut emphyteuta postquam incidit in commissum per cessationem solutionis non possit moram purgare, ibi. n. 4.

Dominus pluribus habentibus defensionem communem, an vnus eorum possit petere diuisionem, 1. par. c. 38. num. 6.

Dominus an possit spoliom possit habere ratam captionem possessionis suo nomine factam, ad effectum, ut possit agere contra spoliantem recuperanda, 3. p. c. 19. n. 16. remissum.

Donatio inter virum & vxorem constante matrimonio regulariter est prohibita, ceteri autem contractus sunt permitti, 1. p. c. 3. n. 1.

Donatio iurata inter virum & vxorem constante matrimonio facta valet & tenet, ibi. n. 2. & sequentibus, praecipue n. 6. & 7. & 11.

Donatio inter virum & vxorem si fiat propter religionem valet, ibi. n. 3.

Donatio mulieris facta marito non firmatur iuramento, quando mulier prius iurauerat non donare, ibi. num. 14.

Donatio inter virum & vxorem iure regio valet, dum tamen fiat post annum contracti matrimonij, & quomodo hoc sit seruandum, ibi. n. 16. & 25.

Donatio facta a parte filio, qui est in ipsius potestate, regulariter non valet, & huius ratio assignatur: item & plures limitationes remissive, 1. p. c. 4. n. 1. 2. & 3.

Donatio haec, & quae fit per Abbatem monacho, an confirmetur iuramento? ibi. n. 4. 5. & 6.

Donatio iurata facta a patre filio constituto sub ipsius potestate non valet, quotiescunq; prius iurauerit, pater se non donaturum filio, ibi. n. 7.

Donatio supra iurata, an valet, quando donatus praemoritur superstiti donatore? ibi. n. 8.

Donare an possit filius in potestate patris constitutus ipsi patri, cum iuramento vel sine eo? ibi. n. 9.

Donatio vel remissio patris facta filio de usufructu bonorum aduentitiorum ipsi patri pertinenti, statim valet & efficitur irrevocabilis, ibi. n. 16. & 17.

Donatio facta a patre filiosam, absque iuramento valet statim attento iure regio respectu tertij & quinti, licet possit reuocari, praeterquam in tribus casibus hic relatis, ibi. n. 30.

Donatio a patre filio, vel inter virum & vxorem, vel a praelato de rebus ecclesiae ob benemerita valet, 1. p. c. 5. n. 1. & n. 2. quod benemerita haec debent esse artificialia vel officialia, & non sufficiunt obsequialia.

Donatio facta a praelato, cum consensu capituli, de redditibus praedictorum ecclesiae propter benemerita, ad hoc valet, debet vere consistere de benemeritis & seruitiis, ibi. num. 17. & num. 18. sufficere quoad forum conscientiae, quod benemerita, & seruitia sint vera, licet de eis non constet.

Donationis simplicis & ob benemerita differentia, ibi. n. 29.

Donatio ob benemerita non potest reuocari in quantitate permisa, ibi. n. 30.

Donatio ob benemerita non reuocatur ob ingratitudinem, ibi. n. 31.

Donatio ob benemerita non reuocatur natiuitate filiorum, ibi. n. 32.

Donatio & privilegia concessa a principe ob remunerationem transeunt in contractum, & sunt irrevocabilia, ibi. n. 34.

Donatio facta concubinae vel meretrici regulariter valet & tenet, 1. p. c. 6. n. 1.

Donare prohibiti concubinis suis, possunt eis donare pro bonis seruitiis & benemeritis, ibi. n. 11. sed benemerita & seruitia probanda sunt hoc casu, quia alias non sufficit assensio personae prohibita donare, ibi. num. 12.

Donatio facta concubinis a personis prohibitis an firmetur iuramento? ibi. num. 13. & seq.

Donatio facta concubinae a clerico, vel alia persona prohibita donare, praebet viam, & occasionem delinquendi si valeat, & quomodo praebeat, ibi. num. 17.

Donatio excedens quingentos solidos ad hoc valet, regulariter debet infirmari, 1. p. c. 7. n. 1.

Donatio hodie an valeat absque inscriptione vltique ad mille anteos, ibi. num. 3. & n. 4. quod aurei dicantur in proposito Castellani aurei secundum communem praeticam huius regni amplius de hac re, n. 6. & 7.

Donatio si fiat apud acta, etiamsi excedat quingentos solidos, non requirit inscriptionem, ibi. n. 10.

Donatio absentis facta cum iuramento, an possit ante acceptationem reuocari? remissive, 1. p. c. 8. n. 1. & n. 2. an idem sit dicendum in pollicitatione. Differentia assignatur inter pollicitationem & pactum, item & conuenientia.

Donatio facta ab eo, qui liberos non habet, reuocatur natiuitate filiorum postea natorum, & eius ratio assignatur, 1. p. c. 9. num. 1.

Donatio non reuocatur natiuitate liberorum, quando donans tempore donationis de liberis cogitauit, ibi. num. 3.

Donare non potest filios non habens, in praedictum legitimum filiorum postea natorum, ibi. n. 4.

Donatio licet non reuocetur ipso iure natiuitate liberorum, quando pater de eis cogitauit tempore donationis: filij tamen postea nati habent remedium aduersus illam donationem querelae inofficisae donationis, ibi. num. 5.

Donatio

& Verborum.

Donatio facta filio nato in casu l. si vnquam, C. de reuocand. donat. natiuitate aliorum filiorum reuocatur tantum pro legitima eorum parte, ibi. num. 1. 1. & num. 13. dicitur idem esse, si praed. donatio fiat filiae vnicae, tante statuto, quod stantibus masculis, filia femina non succedat: & de huius ratione agitur, & dicitur idem esse in donatione facta filiae naturali tantum tempore, quo legitimi non exstant.

Donatio facta vnico filio, tempore, quo alij non exstant, natiuitate ipsorum reuocatur tantum pro eorum legitima, deducto tertio, & quinto omnium bonorum, quae ultra legitimam debent remanere filio priori, cui facta fuit donatio, ibi. n. 14.

Donatio facta extraneo ab eo, qui liberos non habet tempore donationis, natiuitate ipsorum non reuocatur in totum, sed pro quatuor partibus, remanente quinta parte donatario praedicto, ibi. n. 18.

Donatio perfecta inter viuos potest reuocari per donatorem ex causa ingratitudinis, secus per ipsius haeredem, & quinque causae ingratitudinis referuntur, 1. p. c. 10. n. 1.

Donatio reuocari potest, si donatarius non seruat conditiones donationis, ibi. num. 2.

Donatio ob ingratitudinem an possit reuocari, non obstante pacto vel clausula in contrarium in donatione apposita, & an cum iuramento praed. pactum & clausula confirmetur, declaraturque l. regia, 67. tit. 18. p. 3. n. 46.

Donatione reuocata propter ingratitudinem, an fructus percepti sint restituendi? ibi. num. 7. & 8.

Donatio omnium bonorum praesentium tantum, de iure communi valet & tenet, 1. p. c. 1. num. 1.

Donatio omnium bonorum praesentium & futurorum nihil valet, ibi. n. 2.

Donatio omnium bonorum praesentium & futurorum non valet etiam respectu praesentium, tantum, ibi. n. 3.

Donatio hereditatis post mortem donantis, an valet? ibi. n. 4.

Donatio omnium bonorum praesentium tantum hodie non valet de iure regio, ibi. n. 5.

Donatio omnium bonorum praesentium & futurorum facta ecclesiae, vel pio loco, bene valet, & tenet, ibi. num. 6. & an ecclesia vel pius locus teneatur hoc casu ad alimenta praestanda ipsi donatario, & ad ipsius debita persoluenda, ibi. n. 8.

Donatio omnium bonorum facta in causam dotis, an valet? ibi. n. 9. & 10.

Donatio omnium bonorum tam praesentium, quam futurorum, an firmetur iuramento? quod non, ibi. num. 11. Idem etiam in donatione omnium bonorum reciproca inter coniuges, ibi. n. 12.

Donatio omnium bonorum praesentium tantum firmatur iuramento, ibi. n. 13.

Donatio omnium bonorum praesentium & futurorum, referuato donatori usufructu eorum pro toto tempore vitae suae, an valet? ibi. num. 14.

Donatio omnium bonorum praesentium & futurorum, an valet, quando donans in ipsa donatione referuauit sibi aliquam quantitatem, ex qua possit testari? ibi. n. 15.

Donatio omnium bonorum praesentium & futurorum, mobiliu & immobilium valet, & tenet, maxime si adiciatur aliorum filiorum reuocatur tantum pro legitima eorum parte, ibi. num. 16. quod procedit & habet locum, quando donans habet aliqua iura, & actiones de quibus possit testari alias secus ibi. n. 18.

Donatio omnium bonorum praesentium & futurorum, mobiliu & immobilium, iurium & actionum non valet. ibi. num. 19. idem est etiam si non exprimitur in donatione iurium & actionum, si tamen id consiliterit ex mente donantis, ibi. n. 20.

Donatio causa mortis reuocatur per poenitentiam & expressam voluntatem donatoris, 1. p. c. 12. n. 1.

Donatio causa mortis non potest reuocari, quoties in ea adiciatur clausula, quod non possit reuocari, ibi. n. 2. & an hoc casu possit donator poenitere, si modo totius voluntatis poeniteat, ibi. n. 3.

Donatio causa mortis omnium bonorum, praesentium & futurorum, adiecta clausula, quod reuocari non possit, non valet irrevocabiliter tanquam inter viuos, sed ut donatio causa mortis, ibi. n. 4.

Donatio causa mortis an possit reuocari, quoties in ea adiciatur generalis clausula, qua donator promittit omnia & singula in donatione contenta attendere & obsequare, & in aliquo non contrariante, ibi. num. 5.

Donatio causa mortis, adiecto pacto de non reuocando & iuramento, efficitur irrevocabilis, ibi. n. 7.

Donatio facta ab infirmo, non videtur facta causa mortis, sed inter viuos, nisi mortis fiat mentio in ipsa donatione, ibi. n. 18.

Donatio etiam facta ab infirmo, praesumitur in dubio inter viuos, nisi fiat mentio mortis, ibi. n. 19.

Donatio, facta mentione mortis, licet sit causa mortis, hoc intelligitur, nisi contrarium appareat ex voluntate donatoris, scilicet, quod sit inter viuos donatio, & coniectura, quibus id constat, ponuntur remissive, ibi. num. 20.

Donare causa mortis, an possit adultus habens curatorem, 1. p. c. 13. num. 6. & seq.

Donatio causa mortis, prout est in fieri, equiparatur contractibus, sed postquam est iam facta, equiparatur vltimis voluntatibus, ibi. n. 7.

Donare causa mortis an possit mulier & minor, si per statutum non possint contrahere sine consensu duorum propinquorum, ibi. num. 8. & num. 9. quod mulier coniugata hodie sicut non potest contrahere absque licentia viri, ita haec donare causa mortis.

Donatio causa mortis ab adulto facta sine sui curatoris auctoritate, an firmetur iuramento, ibi. n. 10.

Donationis praesumptionem ad excludendum potius debet capi praesumptio, per quam actus reddatur inutilis, 1. p. c. 17. n. 4.

Donatio intra patrem & filium in potestate bene valet ex causa dotis vel augmenti ipsius, 1. p. c. 4. n. 8.

Donatio facta in poenam mutationis, aut reuocationis testamenti non valet, 2. par. c. 1. num. 3.

Donator conuenitur in quantum facere potest, deducto ne egeat, & aere alieno, 3. par. c. 15. n. 19.

Donator alicuius rei potest ante traditionem eam

eam alteri obligare, utpote dominus ipfius ibid. nu. 23.
 Donare extraneus non potest mulierem in præiudicium liberorum, nisi tantum respectu quinti, quia hoc casu dotis datio sine promissio ab eo acta, est mera liberalitas respectu ipsius, l. p. c. 9. nu. 7.
 Dotis promissio sine datio ampla in fauorem filiarum vnicæ facta tempore quo alij filij non exstabant, an reuocetur per filios postea natos, non tantum pro legitima eorum parte, sed etiam respectu quinti; ibi. nu. 19.
 Dos data alicui non potest reuocari ex causa ingratitudinis, l. p. c. 10. nu. 4.
 Dos an sit causa pæ, l. p. c. 11. nu. 9. & 10.
 Dotem accipere pro marito potest alius, & se obligare pro restitutione ipsius, l. par. c. 21. nu. 9.
 Dotis constitutio facta alij quam filiarum, dicitur mera donatio, etiam si fiat à fratre, l. p. c. 15. nu. 26.
 Duo rei debendi, an possint pro dote reddenda constitui, & quomodo hoc intelligatur, l. par. c. 21. nu. 10.
 Duobus rebus debendi in solidum constitutis, ad hoc vt vnusquisq; eorum teneatur in solidum requiritur, quod renuntient authent. hoc ita, de duobus rebus, cum similib. quod possunt facere, l. p. c. 13. nu. 9. hodie lex Regia ordinamenti tenentur in solidum, etiam si dicto iuri non renouent, ibi. nu. 10.
 Duo specialia admittuntur fauore causæ pæ, l. par. cap. 64. nu. 12.

E

Ecclesia an possit promouere ad diuisionem, l. par. cap. 58. nu. 10.
 Adilitium edictum est iniustissimum, & tamen pacto ementis potest renuntari, l. par. c. 16. nu. 43.
 Emptor primus, in cuius fauorem venditor constituit se eius nomine possidere, præfertur secundo, cui etiam realiter traditio rei sit facta, l. p. c. 30. nu. 5.
 Emptor primus, cui facta fuit venditio rei sub conditione cum clausula constituti, an præferatur secundo, cui pendente dicta conditione fuit eadem res vendita & tradita, si postea verificetur conditio primi; remissio, ibi. nu. 6.
 Emptor primus in cuius fauorem fuit appositum pactum de non alienando cum hypotheca specialia, præfertur secundo etiam si traditio fiat ipsi ibi. nu. 7.
 Emptor primus præfertur secundo, quando secundus sciit primam venditionem, & in fraudem eius emit, ibi. nu. 8.
 Emptor tenetur stare colono si pro securitate locationis iuramentum intercedat cum hypotheca bonorum, l. par. c. 39. nu. 7.
 Emptor licet sollemniter, & cum omnibus requisitis denuntiet venditori litem motam, adhuc tenetur causam sequi, l. par. c. 61. nu. 8. & 12.
 Emptor bonum aduocatum assumere debet in causa sibi mota, vt agere possit euictione & quomodo hoc intelligatur, ibi. nu. 9.
 Emptor si ob absentiam condemnatus fuit, non agit de euictione, ibi. nu. 13.
 Emptor victus potest agere de euictione, etiam si non denuntiauerit venditori litem motam, si

denuntiandi necessitas remissa sit, ibi. nu. 15.
 Emptor an teneatur de euictione, quando notorium est rem esse euicentis, ibi. nu. 18.
 Emphyteota Ecclesiarum biennio cessans soluere pensionem, priuati vero triennio, cadit ab emphyteosi, nisi moram puget, l. par. c. 31. nu. 1. in censuario secus, ibi. nu. 9. & nu. 12. de ratione differentiarum remissio.
 Emphyteota postquam incidit in commissum propter non solutionem factam debito tempore, intra quod tempus possit motam purgare, ibid. nu. 1. & quid si ante decem dies commissi sit res alienata, ibi. nu. 5.
 Emphyteota ecclesiæ, qui iurauit soluere pensionem, si non soluat, an cadat à iure suo & possit expelli, non expectato biennio, ibi. nu. 7. & nu. 8. ponitur quædam limitatio.
 Episcopus potest reuocare suum vicarium, etiam si iurasset illum non reuocare, l. par. c. 1. nu. 89.
 Episcopus an possit aliquo casu dare licentiam, vt matrimonium contrahatur absque parcho, & testibus, l. par. c. 51. nu. 23.
 Episcopus non potest dispensare contra concilium, non data sibi facultate dispensandi, ibi. nu. 24.
 Episcopus non potest alienare, etiam cum iuramento, in præiudicium dignitatis, l. par. cap. 52. nu. 7.
 Episcopus vel capitulum non potest numerum canonicorum iuramento firmatum, vel à sede Apostolica confirmatum restringere vel augere, l. p. c. 65. nu. 5.
 Episcopus licet possit dispensare aduersus propriam constitutionem, etiam sine causa, hoc tamen fallit, quando constitutio iurata, quia debet esse differentia iuræ absoluentem & absoluentem, l. p. c. 69. nu. 1.
 Episcopus an possit fideiubere, l. p. c. 71. nu. 4.
 Episcopus etiam lite mota coram iudice seculari potest cogere patrem, & etiam iudicem secularem ad obseruantiam iuramenti, l. p. c. 10. nu. 4.
 Episcopus, qui malitiose distulit electionem, siue receptionem primi nominati admittere, vt patronus variet, tenetur (si postea secundo contulerit beneficium) primo nominato prouidere beneficium competens, quod ab eo potest primus nominatus petere, l. p. c. 13. nu. 7.
 Episcopus si sine causa recuset instituire præsentatum à patrono, qui quidem patronus perseuerat in eadem voluntate, præsentatus potest agere contra Episcopum, vt cum instituat, ibi. nu. 8.
 Aequalitas est seruanda inter liberos successioibus & collationibus, l. p. c. 4. nu. 13.
 Error post conclusum in causa non potest probari, sed bene potest reuocari, quando nihil venit probandum, l. p. c. 4. nu. 14.
 Error potest allegari contra instrumentum habens causulam garantigiam, ibi. nu. 28.
 Erroris exceptio est legitima ad hoc, vt possit opponi aduersus exequutionem instrumenti garantigij, ibi. nu. 19.
 Error non potest probari post conclusum in causa, sed bene potest reuocari confessio, quando nihil venit probandum, l. p. c. 8. nu. 2.
 Es alienum omne deducendum est prius, quando frater conuenitur ad præstationem dotis, quam promissit sorori in casu, quo eam dotare non

non tenebatur, quia alias non videtur donare, l. p. c. 15. nu. 26.
 Es alienum posterius non deducitur de re vel quantitate donata, tradita vel soluta, ibi. nu. 33. nec de donatione ob causam, vel remuneratoria, ibi. nu. 34. quod intelligitur, quando datur ob causam respicientem fauorem dantis & recipientis, secus si fauorem recipientis tantum respiciat, sicut in dotis promissione facta ab extraneo, qui non tenetur donare, ibi. nu. 37. item debet intelligi, quando donatio ob causam concernentem etiam fauorem dantis, non excederet ipsam causam, quia alias in excessu, cum sit mera donatio, præfertur omne es alienum.
 Exceptio altiore in indaginem requirens probanda vltra decem dies non admittitur per leges Regias aduersus exsequutionem, & quomodo hoc intelligatur, l. p. c. 2. nu. 15.
 Exceptio nullitatis potest opponi aduersus exsequutionem instrumenti garantigij, licet prius fuerit intentata principaliter per viam actionis, si in continenti probetur, nu. 22.
 Exceptio usuraria non impedit exsequutionem instrumenti garantigij iurati, ibi. nu. 34.
 Exceptio dilatoria potest opponi post litem contestatam si postea oriatur, l. p. c. 23. nu. 18.
 Exceptio hæc, quod contractus est sine causa, potest opponi aduersus exsequutionem contractus garantigij, l. p. c. 47. nu. 5. & 15.
 Exceptioni præscribitur, quando ideo est exceptio, quia est actio, vt in exceptione compensationis contingit, quia ita æque potest intentari principaliter per viam actionis, sicut per viam exceptionis, l. par. c. 1. nu. 22.
 Exceptio que obstat cedenti, non obstat cessionario, l. p. c. 15. nu. 30.
 Exceptio declinatoria competens debitori aduersus creditorem, non competit contra cessionarium creditoris ex causa onerosa, ibi. nu. 31.
 Exceptio hæc, ne quis conueniatur vltra quam facere potest, opponi potest semper & quando-cunque, etiam in exsequutione sententiæ, ibi. nu. 37.
 Exceptio dominij an obstat contra agentem interdicti quorum bonorum, l. p. c. 19. nu. 10.
 Exceptione dominij opposita contra agentem recuperandæ, si actor non contradicat, bene potest iudex ferre sententiam super dominio, ibi. nu. 14.
 Exceptio, dolo facti, &c. an obstat contra agentem remedio recuperandæ remissio ibid. nu. 20.
 Excussio principalis tantum debet fieri in bonis sitis in territorio & iurisdictione, vbi reus habet domicilium, secus vero in sitis extra territorium ad hoc, vt possit deueniri contra fideiussorem, l. p. c. 23. nu. 14.
 Excussionis exceptio cum sit dilatoria, debet opponi ante litem contestatam, & postea non potest opponi, ibi. nu. 14. & non esse audiendos, qui hodie attentio iure regio post litem contestatam posse opponi hanc exceptionem affirmant, ibi. nu. 15.
 Excussionis exceptio debet opponi specificæ & clare, ibi. nu. 16.
 Excussio legitime facta, si post litem contestatam superueniant alia bona, reo principali iam excusso, potest opponi exceptio excussionis post litem contestatam, & iterum de-

bet fieri excussio in istis bonis, ibid. nu. 17.
 Excussio an sit necessaria, quando fideiussor iurauit obligationem & fideiussionem, ibid. nu. 26.
 Excussionis exceptio est de apibus iuris, ideo si omittatur, potest nihilominus fideiussor agere actione mandati aduersus principalem ad recuperandum, quod pro eo soluerit, & idem est in muliere omitente exceptionem Velleiani, ibi. nu. 28.
 Excussio non requiritur, quando debitor constituit se instrumento possidere bona sua nomine creditoris, nam tunc si alienet, & intenteur remedium l. fin. C. de acq. possess. non vero hypothecaria, non est opus vlla excussione, ibid. nu. 32.
 Excommunicatio imposita non incurritur, etiam si non soluat debitum in termino prorogato, nisi prorogatio fuerit facta de consensu iudicis, l. par. cap. 49. nu. 21.
 Executio non est facienda in stipendiis, & in certis quibusdam rebus militum, aliis bonis existentibus in quibus fieri possit, l. par. c. 17. nu. 8. nec in præbendis clericorum, hoc est in eorum fructibus & stipendiis, ibi. nu. 8.
 Exsequutio solutonis recte facta, quia erat vere debitum, licet non rite, quia non fuit seruatus iuris ordo, non retractatur, nec spoliatus restituitur, agiturque de intellectu l. fin. ff. quod mer. caus. 3. par. cap. 19. nu. 7.
 Exhortans simpliciter alium ad electionem seculatæ, non interueniente promissione, voto, vel iuramento, non incurrit pœnas, cap. 1. de sepult. in 6. 2. p. c. 4. nu. 14.
 Extensio fieri debet, quando per aliquam dispositionem vel intellectum reducitur ad ius commune, l. p. c. 29. nu. 4. & 51. nu. 8.
 Extraneus in præiudicium liberorum non potest dotare mulierem, nisi tantum respectu quinti, quia hoc casu dotis datio seu promissio ab eo facta, est mera liberalitas respectu ipsius, l. p. c. 9. nu. 7.
 Extraneus dans dotem non potest petere nec recipere satisfactionem à marito, sicut neque vxor vel eius pater dans dotem hoc possit, l. par. c. 21. nu. 11.
 Extraneus dotando videtur donare, l. p. c. 15. nu. 25.

F

Fauidus potius præsumitur quam donatio, l. par. cap. 17. nu. 3.
 Favorabilior est causa liberi arbitrij, quam matrimonij vel dotis, l. p. c. 59. nu. 2.
 Fauore dotis vel cuiuscunque causæ pæ, non est locus pœnitentiæ, ibid. nu. 7.
 Fideicommissa relicta in minus solemnibus testamento, non debentur à venientibus ab intestato, nisi apposta clausula codicillari, l. p. c. 2. nu. 1.
 Fideiussor qui interuenit pro muliere nupta, vel pignus in contractu ab ea celebrato absque licentia viri sui, non tenetur nec valet, l. p. c. 1. nu. 41.
 Fideiussor ignobilis datus pro nobili incarcerationis est, & non debet gaudere priuilegio principalis in hoc, quia illud priuilegium est personale, c. 16. nu. 75.
 Fideiussor mariti vendentis rem dotalem, tenetur

40

Index Rerum,

netur ad interesse, sicut ipse, etiam maritus tenetur, quando emptor fuit ignorans, ibid. n. 103.

Fideiussor dotis conferuanda vel restituenda, an possit dari, l. p. c. 21. per totum.

Fideiussor cum renuntiatione iurata iuris prohibitiui, ne scilicet fideiussores dotium dentur, obligatus pro dote restituenda, licet petat & obtineat relaxationem iuramenti, remanebit tamen obligatus ratione iuramenti, ibid. num. 15.

Fideiussor, qui cum iuramento obligauit se pro dote restitutione, tenetur quidem, licet non renuntiauerit d. iuri prohibitiui, ibid. num. 16.

Fideiussor non potest obligari in plus quam principalis, quod si secus fiat, an in totum vel pro excessu tantum inualidetur & sit nulla obligatio, l. par. c. 22. n. 1.

Fideiussor dicitur obligari in plus quam principalis ratione quantitatis, loci, temporis & causae, ibi. n. 2.

Fideiussor vt teneatur in plus quam principalis, pactum non valet, ibid. n. 3.

Fideiussor obligans se cum iuramento in plus quam principalis, tenetur vt fideiussor in quantitate principalis, & in excessu tanquam principalis, ibid. n. 4.

Fideiussor qui prius iurauit non se obligare in plus quam principalis, si postea obligetur cum iuramento in plus quam ipse principalis, non valet hęc obligatio secunda, etiam cum iuramento respectu excessus, ibid. num. 5.

Fideiussor non potest conueniri presentem principali, nisi precedente excussione in ipso principali, l. par. c. 23. n. 1. & quando dicatur presentens debitor principalis, ibid. n. 2.

Fideiussor quando se obligat vt principalis simul cum principali, non requiritur excussio in principali debitor, secus si obliget se vt principalis, vel *hac iurando de denda agere sua propria*, quod est idem, separatim in alio instrumento, nisi fiat nouatio prioris obligationis, ibid. num. 8. & 11.

Fideiussor indemnitas potest opponere exceptionem excussionis post litem contestatam, ibid. num. 19.

Fideiussorum & possessorum citatio requiritur ad excussionem faciendam in principali debitor, ibidem num. 20.

Fideiussor indemnitas licet renuntiet beneficio de fideiussoribus, potest petere vt fiat prius excussio in principali, ibid. num. 22.

Fideiussor magistratus vel alterius officialis publici auctoritate & utilitate est fideiussor indemnitas, & ideo licet renuntiet excussioni, poterit petere vt fiat prius excussio in principali debitor, ibid. num. 23. Hoc fallit, si talis fideiussor renuntiet beneficio excussionis & omnibus aliis beneficiis & legum auxiliis, ibid. num. 24.

Fideiussor simplex obligans se cum iuramento, non habet beneficium excussionis, ibid. n. 27.

Fideiussor indemnitas licet iuret suam obligationem, non amittit beneficium excussionis, ibid. num. 29.

Fideiussor indemnitas renuntians cum iuramento beneficio excussionis, non potest eo vti, ibid. n. 30. & limitatur n. 31.

Fideiussio debet continere causam, iuramento tamen sine causa bene confirmatur, l. p. c. 47. nu. 2. & 14.

Fideiussor potestatis qui tantum interuenit pro tempore officij assignato in prouisione Regali, non tenetur pro tempore postea prorogato, l. par. cap. 49. num. 16.

Fideiussor contractus gesti ab incarcetato, eo casu, quo non valet, non obligatur, quod si soluar, an possit repetere, l. p. c. 57. nu. 11. & 12.

Fideiussor ad hoc vt habeat actionem contra principalem pro quo soluit, an sufficiat quod confit de solutione per instrumentum in quo continetur confessio creditoris de recepto, an vero debeat vere constare de solutione, l. p. c. 63. nu. 12.

Fideiubere quilibet potest pro altero regulariter, l. par. c. 72. nu. 1.

Fideiussor eius personae, quae tantum in quantum, facere potest, condemnanda est deducto ne egeat, non gaudet hoc privilegio, quia est personale, 3. p. cap. 15. num. 13.

Fideiussor socij, qui non tenetur ultra quam facere possit, gaudebit hoc privilegio, si tantum defensor necessarius sui principalis suscipiat iudicium nomine rei principalis, ibid. d. c. 15. 3. par. nu. 14. & 17.

Fideiussor gaudebit beneficio principali tantum concessio, si ei denuntiet, vt suscipiat in se iudicium, & id faciat principalis, quando fideiussor soluendo pro reo habiturus esset regressum contra principalem, alias secus, ibid. num. 15.

Filiusfamil. quando renitente patre adit hereditatem sibi delatam, compellendus est pater per iudicem, vt praestet filio licentiam, vt iudicium suscipere possit, l. p. c. 1. n. 47.

Filiusfamil. an possit donare patri suo, cum iuramento vel absque eo, l. p. c. 4. n. 9.

Filius velatus (vel filia velata) qui in vita patris non petiit ab eo bona sua aduentitia nec vsumfructum eorum, imo patris est patrem vti frui, an post mortem patris possit vsumfructum, quo pater potius fuit, praecipuum sibi a cohæredibus petere vel non, eo quod visus fuerit donare? ibid. n. 10. & seqq.

Filiusfamil. si viuente & patiente patre potiat vsumfructu patris, alij hæredes mortuo patre non poterunt petere a præd. filio illum vsumfructum, ibidem num. 11. & num. 15. quid contra, & num. 26. & 27. de ratione differentiae.

Filius post mortem patris potest petere a cohæredibus suis fructus perceptos per patrem ad ipsum filium spectantes, ibid. n. 18.

Filius an possit petere a fratribus patris communis cohæredibus, sibi emendari damnum, quod pater fecit bona aduentitia dilapidando & consumendo, ibid. n. 20.

Filius luera propria expendens pro communi familia, sustentando patrem & fratres, an mortuo patre possit repetere illam pecuniam a fratribus pro rata, ibid. n. 23.

Filius patri obsequium & reuerentiam debet, non operas, l. p. c. 5. n. 3.

Filiusfamil. ex omnibus causis tanquam pater obligatur, & ob id agi cum eo poterit, vbi quomodo hoc intelligatur, ibi. n. 6.

Filius, qui diu administravit bona paterna, dum pater esset senex, & alij fratres minores, an post

& Verborum.

post mortem patris possit petere salarium sibi praestandum praecipuum pro tempore administrationis? ibi. n. 7. & n. 8. casus in quo id petere potest.

Filius rusticus, qui in agro patris laborabat bobus vel ligone, patri pleno iure quarit de rigore, ibi. n. 9.

Filius emancipatus potest ab hæredibus patris petere salarium pro seruitio, quod impendit ipsi patri & eius bonis in vita ipsius, quando illud seruitium est considerabile, & æstimabile, & ad id filius non tenebatur, ibi. n. 10.

Filius naturalis idem petere potest, ibi. n. 11.

Filius, qui seruitur matri, idem petere potest, ibi. n. 12.

Filius suus, qui aliquis ex hereditate paterna amouerit vel clauiserit, amittit beneficium abstentionis suis concessum, l. p. c. 16. n. 16.

Filiusfamil. qui cum iuramento renuntiauit Senatufconsulto Macedoniano, si soluar, an possit repetere id quod soluit, l. p. c. 43. n. 3.

Filiusfamil. accipiens mutuum contra prohibitionem Senatufconsulti Macedoniani, mero iure ad id reddendum obligatur tam ciuiler, quam naturaliter, ibi. n. 4.

Filiusfamil. non potest simpliciter absque iuramento renuntiare Senatufconsulto Macedoniano, ibidem n. 5.

Filiusfamil. qui mutuum recepit, an teneatur in foro animæ id reddere? ibi. n. 6.

Filius vel filia, cui factum est pactum de meliorando ex causa matrimonij, si iurauit liberare parentes ab illo pacto, an teneatur iuramentum seruare? l. par. c. 59. n. 12.

Filia etiam hodie potest in testamento meliorari ex causa matrimonij, ibid. n. 15. fallit, si tempore, quo fit, melioratio in testamento, iam esset tractatum de matrimonio filiae, & matrimonij ratione melioratio fieret, vel donatio in testamento, ibidem n. 16.

Filia ratione matrimonij per contractum inter vivos non potest hodie meliorari, in minore etiam parte quam tertio & quinto, ibi. num. 17.

Filia an censetur dotis nomine meliorata, quando quis habens plures liberos filium masculum meliorauit, & dotis nomine constituit, vt melioratio masculo facta deducatur ex legitimis aliorum filiorum, & non ex legitima filiae, quam tunc nuptui dat, ibi. n. 19.

Filius, qui accepta parte bonorum a patre, iurauit non petere ab eo de cetero alimenta, hoc non obstante poterit ea petere, si laborat inopia, 3. p. c. 3. n. 7.

Filio petenti alimenta non potest obici, quod vendat proprietatem, in qua pater habet vsumfructum, vt se alar. 3. p. c. 15. n. 12.

Fortior est metus carceris iniuncti, quam alius quicumque extra carcerem inferatur, & ratio huius assignatur, l. p. c. 57. n. 21.

Frangenti fidem fides frangatur idem, & quomodo hoc intelligatur, l. p. c. 10. n. 3.

Fraternitas dicitur in iure aequalitas, quia inter fratres seruanda est aequalitas, l. p. c. 3. n. 22.

Fratres diuidentes non possunt sibi inuicem remittere fideicommissa, non inspectis nec cognitis verbis testamenti, 3. p. c. 2. n. 4.

Fraus omnis & metus cessat corā iudice, vel saltem non praesumitur interuenire, l. p. c. 7. n. 11.

Fructus omnes & alia res lucretæ constante ma-

trimonio acquiruntur de iure Regio aequaliter inter vitum & uxorem, l. p. c. 1. n. 10. 1.

Fructus percepti an sint restituendi reuocata donatione propter ingratiuitatem, l. p. c. 10. n. 7. & 8.

Fructus percepti per eum, cui tradita fuit maioría facta per viam vltimæ voluntatis, seu donationis causa mortis, erunt percipiendi sequuta postea reuocatione ipsius, l. p. c. 12. n. 14.

G

Generalis renuntiatio hereditatis futuræ, non comprehendit legitimam renuntiantis, l. p. c. 19. n. 1. idem in patre renuntiantis, ibi. n. 2. & quid si iuramento firmetur, ibi. n. 3. & 4.

Generalis renuntiatio omnis beneficij legum an comprehendat Velleianum, l. p. c. 20. n. 8. & ponitur casus in practica contingens circa hoc num. 9.

Generalis renuntiatio casuum fortuitorum an valeat, cum aliis circa materiam, vide l. p. c. 1. per totum.

Generalis renuntiatio remediorum, quibus quis possit venire aduersus contractum, non tollit remedium l. 2. C. de rescind. vend. cum similibus, l. par. cap. 26. n. 1. specialis autem renuntiatio sic, ibid. n. 2. & 3.

Gomezus arguitur existimans promittentem cum iuramento non reuocare procuratorem, non posse illum reuocare, l. p. c. 1. n. 83.

H

Hæres regulam pro se, fundatam habet intentionem suam in casibus non expressis nec determinatis, l. p. c. 1. c. 64.

Hæres mandatum ad exigendum, potest recipere solutionem, l. p. c. 50. n. 3.

Hæres duo, vel plura instrumenta diuersis temporibus eadem de re facta, ex vtroque rem habere dicitur, dummodo omnia ex se valeant, l. p. c. 63. n. 3.

Hæres pro confesso, & condemnatus, quia non fuit litem contestatus infra nouem dies a lege Regia assignatos, potest appellare a tali sententia, & in appellatione probare contrarium, & sic obtinebit, 3. par. c. 8. n. 8.

Hæres potest cogere creditorem, vt recipiat bona in solutum sui debitoris non repetito emptore, vel non iusto, c. 19. n. 2.

Hæres conuentus a legatariis negans sufficere bona ad legata persoluenda, tenetur id probare, ad hoc, vt habeat locum Falcidia, quod probat eo ipso, quod asserit eum tot bona habere, & non plus. Nam qui cum plura habere dixerit, tenetur probare, l. p. c. 1. n. 23. & n. 27. hoc procedere, quando hæres confecit inuentarium.

Hæres donatoris, si velit reuocari donationem a defuncto factam, sufficit si dicat donantem non habuisse alia in bonis tempore donationis, & contrarium dicens tenetur illud probare, ibi. n. 26.

Hæres socij continuans societatem cum ceteris sociis videtur eam reuocare, l. p. c. 48. num. 2.

Hæredum appellatione an omnes in infinitum comprehendantur? ibi. n. 9.

K k

Hæredes

Heredes extranei, item necessarii, sui etiam & necessarii, an presumantur scire contenta in testamento vel codicillis, p. c. 2. n. 12. 13. & 14.
 Heredes iurantis non possunt conveniri coram iudice Ecclesiastico ex iuramento defuncti, quia ipsum iuramentum ad eos non transit respectu perituri, p. c. 12. n. 7.
 Hypotheca alicuius rei, cui primo constituitur, etiam sine traditione praefertur secundo, etiam si ei sit tradita possessio, p. c. 30. num. 2.
 Hypotheca expressa facta per maritum pro restitutione dotis incipit a tempore promissionis & contracti matrimonii, etiam ante traditionem dotis, & inde fit optima illatio, p. c. 46. n. 10.
 Homagium ita firmat meliorationem sicut iuramentum, p. c. 12. n. 17.
 Homines, vulgo dicti de armas, non possunt concubinis suis donare, p. c. 6. n. 10.

I

Iactare suum nemo presumitur, nec solvere sciens indebitum, p. c. 27. n. 2.
 Ias, arguitur eo quod dixerit glossam cap. licet mulieres, de iureiur. lib. 6. communiter reprobat, p. c. 1. n. 82.
 Ignorantia non est probabilis nec tolerabilis in facto proprio, nisi factum sit implicitum & intricatum, p. c. 18. n. 1.
 Ignorantia facti de tempore longinquo, antiquo vel diuturno, est tolerabilis, ibid. n. 2. quod dicitur in proposito longum vel modicum tempus, antiquum vel diuturnum, relinquitur arbitrio iudicis, ibid. n. 3.
 Ignorantia est tolerabilis in facto proprio propter multitudinem negotiorum, ita quod post mensum praesumitur iusta obliuio, ibid. n. 4.
 Ignorantia in facto proprio tolerabilis est, quando tractatur de damno vitando, ibid. num. 5.
 Ignorantia in facto proprio de antiquo non est tolerabilis, quando factum est arduum & notabile, ibidem n. 6.
 Ignorantia in facto proprio de antiquo non est tolerabilis, quando factum est obligatorium alteri, ib. n. 7.
 Ignorantia in facto proprio de antiquo non est tolerabilis, quando adest iuramentum in facto illo, ibidem n. 8.
 Incertitudo vitat omnem dispositionem, p. c. 64. num. 1.
 In conveniendo vel exigendo aliquem, in quantum facere potest, inspicitur quantum ex eius patrimonij fructibus potest redigi, non vero quantum ex venditione rerum redigatur, p. c. 15. n. 10.
 Implementum vnius partis in contractibus vltro citroque obligatorijs, etiam innominatis, constituit alteram partem in mora absque interpellatione alia, p. c. 56. num. 11.
 Induciae seu saluus conductus maioris partis creditorum, licet noceat minori parti, non tamen nocet nec comprehendit debitum iuratum, p. c. 65. n. 1.
 Indebitum solum ex causa iudicati an repeti possit per conditionem sine causa, p. c. 7. n. 5. & seqq. & quod possit repeti quando praecessit dolus aduersarii, p. c. 6. n. 7.
 Infirmus dum curatur, si promittat medico vel chirurgo certam quantitatem pecuniae pro cu-

ratione, valet promissio, p. c. 57. n. 30. reclamante tamen postea promissore, debet taxati curatio per iudicem adhibitis peritis in arte, servatis quae hic dicuntur, ibid. num. 31.
 Infirmus an possit committere electionem sepulturae alij? & quid iuris, si committens, ante quam commissarius declaret, decedat, p. c. 4. num. 10.
 Inhibicio facta nomine vnius puta principalis, non prodest fideiussores, sed tantum eisdem personis inter quas principalis quaestio coram saeculari cognoscebatur, c. 2. n. 34.
 Insinuationis donationis forma ponitur & practica hodierna, p. c. 7. num. 9. & 12.
 Insinuatio non potest fieri coram Tabellione & testibus tantum, sed & coram iudice fieri debet, ibi. n. 13.
 Insinuatio donationis potest fieri per procuratorem, & est bona cautela, ut in ipso instrumento donationis detur potestas insinuandi, ibid. num. 14.
 Insinuatio donationis fieri non potest coram iudicibus pedaneis, scilicet, alcaldes de aldea, ibi. num. 15.
 Insinuatio fieri debet coram iudice maiore illius loci, quo fit, & non coram alijs, ibid. n. 16.
 Insinuationem non excusat clausula, quod si donatio excessit quingentos solidos, tot sint donationes quot summæ, ibid. n. 17.
 Instantia in causis civilibus, criminalibus & arbitrarijs quanto tempore duret, & an possit prorogari & alia in materia, p. c. 5. num. 1. & sequentibus.
 Instantia appellationis non currit appellanti interueniente compromisso vel expresso consensu partium ad id, quando terminus ille praefigitur instantiae tantum, secus vero si praefigitur iurisdictioni iudicis, ita vt post terminum non remaneat iudex, ibid. num. 15.
 Instrumentum garantigium primi anni locationis expressa, non habet executionem paratam pro anno tacite reconductionis, p. c. 49. num. 13.
 Instrumenta habentia paratam executionem, non debent exequi, quando dies certa est apposta cum pacto, quod ante diem certificatio debeat fieri per actorem, quoniam illud pactum reddit terminum conditionalem, p. c. 56. num. 6.
 Iniustus possessor etiam est citandus ad restituendam suam possessionem alteri, qui dicit se spoliatum, nisi quando iudex de facto immisit aliquem in possessionem non citato possessore, quia tunc facillime esse debet ad restituendam possessionem spoliato, etiam sine citatione possidentis nunc, terra part. capit. 19. num. 19.
 Intellectus in rebus, C. de iure dot. examinatur, p. c. 1. n. 9.
 Intellectus §. alteri, Institut. de inutilib. stipul. p. c. 36. n. 7.
 Interesse, quod succedit in obligationibus facti, potest peti iure actionis, p. c. 39. num. 2.
 Intrans possessionem quasi sibi iam traditam, cum tamen non sit tradita, eam acquire de nouo, p. c. 49. num. 20.
 Interpellatio debet fieri, quando in obligatione non est appositus dies, alias non potest fieri executio debiti, neque fiet condemnatio expensarum, p. c. 56. num. 2. & 3. sufficit interpel-

interpellatio extrajudicialis praeterquam in obligato officio iudicis tantum, ibid. num. 7. & 9.
 Interceptio praesentationis facta contra principalem, an noceat fideiussores ignorantibus & non citatis, p. c. 1. n. 36.
 Iudex quando in iudicio non est probatus valor rei, ex officio suo debet estimare, p. c. 1. n. 30. & quomodo debeat fieri liquidatio, quando fuit specificatus valor rei in petitione, & examinati fuerunt testes super eo, facta condemnatione in eo, quod postea liquidatum fuerit, ibidem num. 31. & quando liquidatio fieri potest per processum, iudex non debet id ad alios remittere, ibid. n. 32.
 Iudex potest ex officio nulliter agentem repellere, etiam si pars non opponat: & idem poterit facere iudex in executione petita contra mulierem nuptam ex contractu ab ea celebrato absque viri sui licentia, quia licet mulier id non opponat, iudex ex officio poterit repellere agentem, ibid. n. 37. & 38.
 Iudex saecularis exsequens instrumentum habens paratam executionem, si sciat quaestione m vlturariam dicti contractus pendere coram iudice Ecclesiastico, & sibi ab eo inhibeatur, ne amplius procedat super executione donec quaestio vlturaria terminetur, an teneatur suspendere, p. c. 2. num. 9. & 11. & an cautela quaedam Ferratij circa hoc sit vera? ibid. n. 24.
 Instrumentum continens annuas praestationes, quae per plures annos fuissent solutae, si demum agatur de nullitate d. instrumenti, non retardatur executio, c. 2. n. 23.
 Iudex saecularis quando remittit iudici Ecclesiastico causam, non potest illi terminum assignare, intra quem cognoscat, partibus autem intra quem se praesentent, potest, ibidem n. 6. & n. 17. quod iudex saecularis hoc casu poterit ad vltiora procedere, si pars intra illum terminum non se praesentauerit.
 Iudex saecularis non tenetur se inhibere ab executione instrumenti contractus, qui dicitur vlturarius, pendente tantum lite apud Ecclesiasticum super absoluteione a iuramento, ibid. num. 25. & n. 26. quo remedio succurratur hoc casu iudici saeculari, si ab Ecclesiastico excommunicetur.
 Iudex saecularis an possit procedere in causa, iudice Ecclesiastico qui fecit inhibitionem, pronuntiantem super incidenti vel praedudiciali quaestione, & reuocante inhibitionem, si ab hac sententia appellatur, ibid. n. 33.
 Iudex quis sit competens in causa vlturarium? ibi. n. 35.
 Iudicandum est in regno secundum consuetudinem curiae Regiae, p. c. 7. n. 8.
 Iudex ordinarius cuiusque loci ubi petitur debitum a nobili, vel accusatur nobilis de delicto, est competens ad cognoscendum de quaestione incidente nobilitatis, ad hoc vt nobilis non detineatur in carcere pro debito civili, vel ne torqueatur in causa criminali, p. c. 16. n. 7.
 Iudex laicus cognoscens de vniuersitate bonorum, cognoscit etiam de iure patronatus ibi inuoluto, nulla facta mentione eius in libello, neque in sententia, ibid. n. 8.
 Iudex si sibi visum fuerit, potest vbicunque, imo post conuulsum in causa partes ipsas in-

terrogare pro eruenda veritate, ibid. numer. 66.
 Iudex saecularis an possit compellere ad obseruantiam iuramenti, praecipue de mandato iudicis Ecclesiastici, p. c. 34. n. 7.
 Iudex iurans seruare statuta, non tenetur seruare quae sunt contra libertatem Ecclesiasticam, p. c. 38. num. 7.
 Iudex an teneatur de necessitate iudicare secundum statuta, licet non sint in iudicio producta: ibid. n. 13. & quid si neque allegata sint, p. c. 70. n. 2.
 Iudex potest supplere ex officio suo, partibus etiam iniuris, quando est metus ne incidat in periculum, puta quia intravit seruare statuta, p. c. 70. n. 1.
 Iudex tenetur supplere in iis, quae sunt consuetudinis notoriae, & quomodo hoc intelligatur, ibid. n. 3. & seq.
 Iudex licet possit supplere in consuetudine notoria non allegata, nec probata, debet tamen se informare de illa, saltem summarie, ita vt ex actis constet de ea: si autem consuetudo non est notoria, debet solemniter probari, ibi. n. 7.
 Iudex potest sententiam ferre in causa etiam post lapsum termini instantiae, si per statutum est imposita poena iudici non sententianti intra certum terminum: item quando reus confessus est. Item quando fertur sententia absolutoria ad obseruationem iudicij, p. c. 5. n. 11.
 Iudex incompetens ratione causae, principalis potest alteram rationem, si ius dicitauerit, in expensis condemnare, ibi. n. 21.
 Iudex laicus potest clericum coram se laicum conuenientem condemnare in expensis, si clericus succumbat, ibi. n. 22.
 Iudex incompetens, quia iurisdictionis sua expirauit, potest condemnare in expensis, & declarare appellationem esse desertam, & transactam sententiam in rem iudicam, etiam parte non petente, ibi. n. 23.
 Iudex non impeditur super tota quantitate causae pronuntiare, si tempore ferendae sententiae summa reperitur maior, quam prima facie videbatur, ibi. n. 27.
 Iudex ratione dubij cognoscit, & pronuntiat vltra iurisdictionem suam ordinariam, ibi. num. 28.
 Iudex quis sit competens ad obseruantiam iuramenti, p. c. 12. n. 5.
 Iudex Ecclesiasticus erit competens in causa feudali, quando contractus feudis est iuratus ad obseruantiam ipsius, ibi. n. 8.
 Iurisdictionis sufficit, quod in principio sit fundata, licet in calculo ferendae sententiae aliquid appareat, quod a principio esset obstaculum iurisdictionis, p. c. 5. n. 26.
 Iurans non reuocare procuratorem constitutum ad resignandum & renuntiandum beneficium ex causa permutationis, non potest eum reuocare, p. c. 1. n. 84. licet possit eum reuocare simpliciter constitutum, ibi. n. 80.
 Iurans non contrahere per instrumentum in forma camerae ante praestitum consensum resignationi, & confirmationem superioris, huiusmodi propositum reuocare potest, ibi. n. 85.
 Iurans solvere vlturas, tenetur eas solvere, & potest repetere, p. c. 2. n. 1.
 Iurans solvere in pecunia numerata, non poterit